

Krausz Károlyné Egy Baráttal

Ez én vagyok egy barátommal Győrött 1941 nyarán. 1921-ben születtem Győrben. Zsidó elemibe jártam. Győrött egy gimnázium volt, úgy hívták, hogy Gróf Apponyi Albert Gimnázium [Győrött az 1930-as években két gimnázium volt: a bencés főgimnázium (ide csak fiúk jártak) és egy állami reálgimnázium. -- A szerk. Lásd még: gimnázium és egyéb középiskolák.]. Nagyon szép épület, és szerintem ma is egyike a legszebb épületeknek Győrött. Ott volt nyolc osztály. Az teljesen keresztény iskola volt, de elég sokan jártunk oda zsidó lányok. Az volt a differencia, hogy mindenkinek megvolt a hittanórája külön. Talán voltunk nyolcan-kilencen zsidók az osztályban. A zsidó lányok között volt összetartás, de azért énnekem volt egy pár keresztény barátnőm is. Nem volt olyan szoros a kapcsolat, de azért jóban voltunk. A gimnáziumban már elég sokat kellett tanulni, mert nyelvek is voltak -- német és francia. És azonkívül volt privát órám, angol. A franciá-német tanárnőmmel, aki privát tanított -- szintén zsidó volt --, jóban maradtam, haláláig. Aztán átmentem a kereskedelmibe [lásd: kereskedelmi iskolák] négy gimnázium után. Azért, mert úgy látták a szüleim -- amiben igazuk is volt --, hogy az sokkal hasznosabb a továbbiakban, ha valami gyakorlatit is tanulok. A legjobb barátnőm maradt a gimnáziumban, de nagyon jóban voltunk változatlanul, és akkor a másik az kereskedelmibe, a harmadik is, szóval többen voltunk, akik átmentünk. Az is négy év volt. Az iskola után kitanultam a kalaposságot. A zsidó lányoknak kellett, hogy valami ipart is tanuljanak. Akkor már előrevetette az árnyékát az, hogy komolyabb állásokba nem mehetnek el a zsidó fiatalok. És kitanultam, és utána három hónapra feljöttem, a Váci utcában volt egy Gergely Vilma nevű kalapszalón, ami nagyon elegáns volt és előkelő, többek között a Horthyné is odajárt. Felvettek, de úgy, hogy nem adnak fizetést. A szüleim elég jó körülmények között voltak, és túlzottan nem érdekelt, hogy fizetés, nem fizetés. Aztán visszamentem Győrbe. De nagyon sokat följártam, mert volt egy unokabátyám, egy újpesti fiú, és ott, Újpesten nagyon nagy zsidó társaság volt, és többek között az egyik jó barátnőm is ebbe a társaságba járt, mert az unokabátyám udvarolt neki, és bemutatott nekik engem, és én is ebben a társaságban voltam igazából. És akkor az apu üzletébe bejártam én is, segítettem. Akkor az anyu kevesebbet járt be. De nem dolgoztam agyon magam. Azonkívül órákra jártam - mert végig jártam angolra meg franciára, németre. De igazából úgy dolgozni nem dolgoztam, hogy kerestem volna pénzt. Elég

korán férjhez mentem.